

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

"Κύριε, Κύριε, / και μεις εδώ, / στη μέση των μεγάλων δρόμων, / λυπημένοι κι αδέξιοι, / με το άδειο δισάκκι στα χέρια, / μ' ένα κλουβί αηδονιών στη ράχη, / με την πλατιά μνήμη της θάλασσας. (...)
Κύριε, Κύριε, / φέρε μου πάλι/ το ουρανό φόρεμα της προσευχής, / φέρε μου πάλι την καρδιά/ να δυνηθώ να κλάψω/ για το τραύμα μιας πυγολαμπίδας, / όταν η καμπάνα του νησιού μας/ θα σημαίνει πάνω από τη θάλασσα/ τη λευκή αθωότητα της Κυριακής, / τη χαμένη μας άγνοια, / τη χαμένη μας υγεία.

Στα μικρά παράθυρα της ακροθαλασσιάς / θ' ανθίσουν πάλι αγάπες και γεράνια / και θάρθει ένας μικρός Χριστός / να μας πάρει απ' το χέρι/ να παίξουμε ως το δειλινό κάτω απ' τις πασχαλιές, / μαζί με πελαργούς, θαλάσσιες αύρες και ήλιο". Γ. Ρίτσου